

synes, den ærede Ordfører her burde stille sig og meget let kunde stille sig lige saa imødekommende, som hans Kollega gjorde i et andet Tilfælde. Jeg skal slutte disse Bemærkninger med varmt at anbefale det foreliggende Ændringsforslag og udtale Ønsket om, at det maa blive gennemført ved Afstemningen her i Aften.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Enevold Sørensen): Der er nu af forskellige Medlemmer, sidst af det ærede Medlem, der nu satte sig, spurgt, om jeg til næste Aar vil fremsætte et Lovforslag om Lønningsforbedring for Lærere og Lærerinde med tilbagevirkende Kraft. Jeg agter ikke at fremkomme med nogen Udtalelse, endsiige med noget Løfte, om at ville fremsætte en Lønningslov med en saadan Bestemmelse. En saadan Ordning med tilbagevirkende Kraft kan i og for sig frembyde saadanne Vanskeligheder, at det er ganske umuligt forud at udtale sig om dens Gennemførelse helt eller delvis. Ganske vist hørte jeg af det ærede Medlem, der sidst talte, at det endogsaa vilde være den letteste Sag af Verden og slet ikke frembyde nogen Vanskelighed. Det tror jeg ingenlunde. Det vil netop vise sig at kunne frembyde saadanne Vanskeligheder, at det er umuligt forud at udtale sig derom, endsiige afgive noget bindende Løfte.

Og naar der af ærede Medlemmer, der tidligere have stillet det samme Spørgsmaal til mig, er henvist til, at et saadant Løfte er givet med Hensyn til den kommende Lønningslov for Jernbaneetaten, skal jeg dog erindre om, at der er ingenlunde givet et saadant Løfte. Der er, da Sagen var for, af den paagældende Minister, Ministeren for offentlige Arbejder, udtalt: „Jeg mener, at det er en Tanke, der er værd at overveje, og som jeg antager, at ogsaa Kommissionen vil overveje. Naar saa dens Betænkning kommer, vil det i hvert Fald være paa Tide at tage det Spørgsmaal op. Mere tør jeg ikke sige om den Ting.“ Og ganske det samme kan jeg sige her i Spørgsmaalet om Lærertiløningerne, at det er en Tanke, som kan overvejes, naar Lovforslaget udarbejdes, men om der er nogen Mulighed for dens Gennemførelse, kan jeg ikke sige noget om nu og vil absolut ikke give noget Løfte.

K. M. Klausen: Da det ærede Medlem for Bornholms Amts 2den Valgkreds (Ingvard Jensen) før tog Ordet, havde jeg ventet, at hans Udtalelser vilde komme til

at gaa i samme Retning, som hans to Kolleger, det ærede Medlem for Kallerup (Jensen-Knudstrup) og det ærede Medlem for Skjolddelev (J. Nielsen), vare slaaede ind paa, men jeg maa sige, at jeg blev meget glædeligt overrasket ved, at det ikke var Tilfældet, og jeg ser deri, at der hos det ærede Medlem er saa megen Standsfølelse og Kammeratskabsfølelse, at han ikke her vil staa op og bekæmpe et Forslag, som kunde yde Hjælp til mange af hans Kaldsfæller, der i høj Grad trænge til denne Hjælp.

Derimod er det ærede Medlem for Kallerup jo en af dem, der allerivrigst bekæmpe det og passe paa, at Lærerne ud over Landet ikke skulle faa dette Tillæg. Da han havde Ordet før, fik man Indtryk af, at han ikke kunde lide, at jeg havde brugt Ordet „bestilt Arbejde“, og mente, at det ikke passede paa ham. Det kan ogsaa godt være, at det er et forkert Udtryk at bruge overfor det ærede Medlem. Det ærede Medlem gaar jo til Haande hos Kultusministeren, det vide vi alle, og det synes jo, naar man hører hans Udtalelser, at han særlig har den Opgave at takke og rose Ministeren. Saaledes holdt han i Mødet den 19. November en Tale, som strakte sig over 18 Linier, men fik dog Lejlighed til 2 Gange at takke Ministeren, fordi denne havde stillet i Udsigt, at han en Gang i Fremtiden vilde fremsætte et Lovforslag. Det ærede Medlems Tale er maaske nok ikke bestilt Arbejde, thi den, som skal gøre Bestillinger, henvender sig jo gerne til dem, der ere dygtigst og bedst til at levere dette bestilte Arbejde. Saadan plejer det at være, og derfor kan jeg godt forstaa, at den højtærede Minister ikke gaar til det ærede Medlem for Kallerup. Skulde man betegne det Arbejde, denne udfører for Ministeriet, vilde jeg derfor snarere betegne det som en Slags politisk Lappeskræderi.

Jeg skal saa gøre et Par Bemærkninger til den ærede Ordfører. Man maa indrømme, at det Svar, han gav paa det Spørgsmaal, der var rettet til ham, udmærkede sig ved sin Klarhed og Bestemthed. Det var Nej; det var, som vi pleje at faa det fra den højtærede Minister, naar vi have ham til Konference i Finansudvalget; saa blive vi ogsaa kort afviste med dette Nej. Det samme hørte vi nu fra den ærede Ordfører; han vilde ikke være med til at give en saadan Lønningslov tilbagevirkende Kraft. Han kunde ikke tænke sig, paa hvilken Maade det skulde formes; jeg tror dog, at hvis man